

Het kleurrijke leven van Claude Bloodgood

– door Dirk Goes –

Klaus Frizzel Bluttgutt III werd in 1924 geboren in La Paz, Mexico. Zijn vader, een Duitse spion, stuurde hem naar Duitsland, waar hij een militaire training onderging. In deze periode werd zijn schaaktalent ontdekt en speelde hij partijen tegen Canaris, Rommel en Himmler.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog deed hij dienst op een U-Boot. Zijn schip werd in 1945 door de Amerikanen onderschept, maar Klaus wist als enige te ontsnappen. Hij veramerikaniseerde zijn naam in Claude Bloodgood en begon een nieuw leven in de VS. Hij was voornamelijk actief op kermissen, waar hij met dubieuze en buitengewoon agressieve openingen passanten geld uit de zak wist te kloppen.

In 1954 ging hij bij de marine. Na een uit de hand gelopen vechtpartij belandde hij in het US Naval Hospital in Camp Pendleton, California. Dit ziekenhuis werd regelmatig bezocht door Amerikaanse filmsterren, onder wie Humphrey Bogart. Bogart, een fervent schaker, zag Bloodgood spelen en nodigde hem thuis uit, waar ze enkele partijen speelden. Hier schaakte Bloodgood ook tegen acteurs als James Mason, Charley Chaplin, David Niven en Gary Cooper. Ook ontmoette hij via deze kringen zijn latere echtgenote, de film- en musicalster Kathryn Grayson.

In de jaren '60 raakte Bloodgood op het verkeerde pad en hield hij zich bezig met praktijken als inbraak en oplichting. Met het vervalsen van cheques van zijn eigen familieleden werd de familieband er niet beter op, en toen in 1968 zijn vader overleed ontstond er binnen de familie ruzie over het verdelen van de erfenis. Bloodgood vond dat hij met 100 dollar werd afgescheept en wurgde daarop zijn stiefmoeder.

Bloodgood werd tot de doodstraf veroordeeld. Geen prettig vooruitzicht natuurlijk, maar elk nadeel heeft zijn voordeel. In *death row* werden de portokosten namelijk door de staat betaald, en Bloodgood begon een nieuwe hobby: correspondentieschaak. Op een gegeven moment speelde hij meer dan 2.000 (!) partijen tegelijk, tot op de dag van vandaag een record. En allemaal op kosten van de staat.

In 1972 besloot het Amerikaanse Hoogerechtshof om alle doodstraffen op te schorten. Een ramp voor Bloodgood, want nu moest hij alle porto zelf betalen. Hij stopte daarom met correspondentieschaak en legde zich toe op het schrijven van schaakboeken, waarvan 'The Tactical Grob' (over de opening 1. g4) het meest bekend werd. Ook begon hij met het organiseren van gevangensterntoernooien. Dit zorgde in 1996 voor enige commotie, want deze toernooien telden allemaal mee voor de Amerikaanse rating, en omdat men toch niets beters te doen had werden er ontzettend veel partijen gespeeld in een relatief gesloten groep. Van 1993 tot 1999 speelde hij liefst 3.174 partijen, waarvan hij er 2.888 won, en zo kon het in 1996 gebeuren dat een 72-jarige gedetineerde met een rating van 2702 op de tweede plaats van de Amerikaanse ranglijst stond, waarbij hij alleen Gata Kamsky voor zich moest dulden. De Amerikaanse Schaakbond nam een rigoureuze maatregel: Bloodgood werd uit de ratinglijst geschrapt.

Hij begon weer aan correspondentieschaak, mede door inkomsten uit zijn marinierspensioen. Iedereen die tegen hem speelde was onder de indruk van de beleefdheid en correctheid van deze moordenaar. Hij richtte zelfs een fonds op om arme gevangenen in staat te stellen correspondentiepartijen te spelen.

Op 4 augustus 2001 overleed Claude Bloodgood in het ziekenhuis van het Powhatan Correctional Center in Richmond aan de gevolgen van longkanker, en daarmee kwam er een eind aan het leven van één van de meest kleurrijke figuren uit de schaakgeschiedenis.

Bloodgood op latere leeftijd.